

meelt parrandaksid, ja sedda kohha kannas
taksid piddada, ma lähäksin kohhe omma
teed ja ei lausuks sanna, sest mind Jum-
mal ikka toidab — kas wannud mulle, et
sa meelt tahhad parrandada? — Oh sinna
iggine karwal, hakkas Wilip selle peäle
sure heälega naerma, õige minno süddame
seest tahhad minno õigust ärrawotta! Koer,
wata ommeti selle rābbala peäle, mis so
seljas. Antono wastas weel maddala hea-
lega wasto: Wannu mulle agga, et sa
meelt tahhad parrandada! — Minna sin-
nute wanduma? küssendas Wilip, eks ma
olle kūt head sulle teinud, sest minnota sa
ammo jo aia äre olleksid jānud, ja sedda
minna se eest nūūd sinno kāest pārrin!
Siis ütles Antono: eks sa kardā Jum-
malat? — Sa isse ei kardā Jummalat!
wandus Wilip wasto, ollen ma pissut
head sinnute teinud? lähme emmanda ette
— moistko se meie peäle! — Bennike
Wilip ütles Antono jälle, leppime siin. —
Kas näte kui ta kardab, surustelles Wi-

lip nūūd, ei nisuggune maksa armo, tulse
agga ära! ja teised hakkasid ka temmast
kinni, ja wisid tedda pool wāggise em-
manda ette.

Agga kui nad emmanda ette said ja
Wilip pūsti jalla ja omma palja pōstvede
peäl kūt rākind, kūt wandund, siis ütles
emmand; //sedda kohhe woib nähha, kes
Antono on, sest ni pea kui ma näggin, et
ta hopis teine innimenne on kui ta wen-
nad, leikasin ma üksford kui ta maggas,
semma ennese teadmatta, ühhe harokesse
temma pihtade wahhele, ja pannin kohhe
wisuggust rohto senna sisse, mis sedda par-
randas ja ommeti armi jättis — talle piht-
ade wahhel nūūd nisuggune arm on, se on
Antono. Ni pea kui Wilip sedda kulis,
tahtis ta lūppada, teised agga langesid ukse
peäle, ja ei lasnud tedda wālja — ka leiti
sedda märki Antono selja peält.

Ei olnud armo nūūd ühhelegi Wilipi
wasto, ja tedda widi selsammal jonel kohho
ette, kus tedda ello aiani laewa wangi